

Superteuren, ikke er bleven straffet. Dette er en Sag, der er aldeles bekjendt, og det er erkjendt, at noget Saadant maa kunne forekomme, naar man seer hen til, hvorledes Forholdet i en Armee maa være. Jeg siger altsaa, at man paa ingen Maade af, hvad der dengang passerede, kan slutte, at det skulde være Tilfældet, at al Skylden skulde hvile paa de Officerer, der bleve straffede paa Grund af respectstridigt Forhold, og at derimod ingen Skyld skulde hvile paa den Officer, imod hvem man antog, at de havde forseet sig. Heller ikke kan man være berettiget til at antage, at den Afstedigelse, der fandt Sted, absolut kun støttede sig til et enkelt Ord og dettes Forklaring, thi det er jo udtaalt, at det er i Anledning af Alt, hvad der foresaldt i denne Sag, at Krigsministeren besluttede sig til at gjøre det Skridt, der skete ved Afstedigelsen. Man er altsaa endnu meget langt fra at have nogen fuldstændig nøjagtig Kundskab om Sagen, og jeg troer, som sagt, at det næsten vil være umuligt for Thinget som saadant at komme ind derpaa. Jeg troer, at man, idetmindste hvad Ministeriets Optraeden ligeoverfor denne Officer angaaer, fuldkommen kan berolige sig derved, at der ikke er Noget, der i fjerneste Maade kan siges at kaste Skygge paa denne Afsted, da den fandt Sted. Om der 2 Aar senere er fremkommet Noget, som dengang ikke var tilfede, og som kunde tale til Fordeel for den Officer, hvormed der her er Spørgsmaal, er en ganske anden Sag. Man vil efter min Mening gaae noget for vidt ved den Slutning, som man vil uddrage af den Erklæring, der foreligger fra Overauditeur Schrum om, at han var kommen til en modsat Overbeviisning af den, han to Aar iforveien havde (Afbrydelse af C. B. Nyholm): Ja, Overauditeur Schrum paaberaaber sig en Udtalelse, der havde fundet Sted to Aar efter, angaaende de enkelte Ord, om hvis Betydning der her har været Tale, men deraf kan man ikke være berettiget til at slutte, at Afstedigelsen ikke vilde have fundet Sted og ikke fuldkommen berettiget kunde have fundet Sted fra Krigsministerens Side, dersom han havde

faaet oplyst, at dette Ord var blevet opfattet paa en urigtig Maade, thi der foreligger aldeles Intet om, at dette var den eneste Grund til Afstedigelsen. Paa den anden Side skal jeg gjerne indrømme, at den Omstændighed, at det nu idetmindste i den Henseende viser sig, at man ikke fra Rettens Side dengang havde faaet fuldstændig Oplysning tilveiebragt, taler til Gunst for Manden. Dertil kommer endnu en anden Omstændighed, som jeg ikke vil tilbageholde, siden jeg seer, at jeg ogsaa personlig er nævnt i denne trykte Meddelelse, en Omstændighed, som for mig ogsaa har sin Betydning, den nemlig, at jeg meget levende erindres om, at Forholdet og Tilstanden i vedkommende Bataillon paa den Tid var meget slet, hvilket meget let kunde gjøre, at den Enkelte der kunde komme i en vanskeliggere Stilling, end han maaskee under andre Forhold vilde være kommen. Begge disse Omstændigheder indeholde for mig en Grund til at ønske, at man kunde komme denne Mand noget imøde. Jeg vilde ønske, og jeg gaaer ud fra, at det maatte skee ved Skridt fra den ærede Krigsminister selv; den ærede Krigsminister synes mig at ville skyde det over paa Rigsdagen, men jeg tilstaaer, at saa bekvemt dette end kan være for ham, saa ubekvemt forekommer det mig at være for Rigsdagen, og jeg vil derfor helst vende tilbage til at stille Sagen saaledes: om Krigsministeren ikke selv kunde finde paa Et eller Andet i denne Henseende.

C. B. Nyholm: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Ja, naar det er for en kort Bemærkning, skal jeg give det ærede Medlem Ordet, men ellers vil jeg foreslaae Afslutning af Forhandlingerne.

C. B. Nyholm: Jeg vil blot ligeoverfor den ærede sidste Taler, til hvem jeg selvfølgelig isøvrigt i alt Væsentligt kan henholde mig, bemærke, at det, der har forandret Sagen, egentlig ikke er Overauditeur Schrums Erklæring, men det er de Facta, hvortil han har støttet sig, nemlig Major Møllers Forklaring i Stabskrigs-